

VIRPI VAIRINEN

Entä jos tämä
on lyhin aikakausi ihmiskunnan historiassa
se,
miten tämä aurinko laskee
värjää juuri tällä tavalla
lakanat makuuhuoneessa
ilman tiheys,
mitä se on
että se on juuri tällaista

miten kaikki ei ole peittynyt tomuun
suuret kiertoradalla kulkevat hylätyt alukset
eivät luo satunnaisia varjoja keskellä päivää

kaikki mikä kulkee auringon ohi
mikä ylipäättään
täältä katsottuna

rakennukset
niiden hyödyttömyys
miten paljon tyhjää tilaa
koska on oltava yksikkö
eikä sitä ole ilman sitä, joka erottaa sen toisesta

ja taivaan valtavuus
miten matalalla asumme
nousemme maasta kuin ylöspäin suuntaavat juuret
emmekä anna minkään kasvaa yllämme

vesi, jota työntelemme eri paikkoihin
miten se on ja ei ole sama

harvasti asutulla saarella
nouseva meri muuttaa veden hyödyttömäksi
työntyessään lampiin ja järviin,
sotkiessaan purot ja lähteet

toisaalla vesi tulvii alas rinteitä
tuo mukanaan liejua joka on elämä

kun vesi katoaa, etsimme sitä
haluamme asettaa sen oikeisiin paikkoihin

on niin vähän aikaa siitä,
kun energian olemassaolo ei enää riittänyt
vaan energiaa piti alkaa käyttää
siihen että saadaan lisää energiaa
ja saatu energia ylitti vain vaivoin
käytetyn energian määrän

mutta se oli ratkaisevaa

höyry nousee
kivihiiltä ja öljyä kasautuu maanpinnalle
energia liikkuu
ei kuten tuuli minä tahansa päivänä
vaan haluttu esine haluttuun suuntaan

kaikki liikkuu
maan pinnalla
eikä ole henkiä
käskemässä
tai kieltämässä

luemme hengistä
ja sanomme: tämä oli niiden tarkoitus
näetkö, ei metsään tule kotiutua
se tulee liian tutuksi
sitä alkaa kuvitella hallitsevansa

ei veden päällä tule kulkea varomatta,
se saa ihmisen ylimieliseksi

ja se mikä kulkee ilmassa, on arvaamatonta

astumme tähän virtaan uudelleen
ja vain taivas on sama

taivas, jonne emme ole vielä yltäneet
kun se tapahtuu
kehomme irtoaa siitä, mitä se voi koskettaa

ja on erityinen syy sille
miksi kehomme on tämän muotoinen
miksi sillä on aistinsa ja luonteensa,
rajoitteensa vieraassa ympäristössä
kuten kivellä
kun sen pudottaa veteen
vain nähdäkseen sen kelluvan

me emme ole kivi

Olemme valintojemme summa ja meidät avataan yhä uudelleen, lisätään osia, joita emme
 tienneet sisältävämme, niin kauan kuin aikaa on. Valitse yksi neljästä polusta. Lopuksi voit siirtyä
 kirjan sivulle 91.

a.

on niin hiljaista, että kuulen kuinka pääni kääntyy

*

väsyneen ihmisen kuvitelma asennosta
 jossa kaikki lihakset lepäävät

*

kun ihminen herää raunioina
 itsensä läpipelaamana

koneet laulavat toisten koneiden lauluja

ajan vaihtuessa toiseen
 valitsemme vaikeakulkuisemman reitin
 mutta ymmärrämme sen vasta myöhemmin

b.

ei niin pientä ikkunaa
 etteikö sieltä voisi kajastaa
 television valo

ruudussa
 nuori mies pyytää apua vanhemmalta
 hänellä ei ole aikaa oppia kaikkea kantapään kautta

ikkunan laidassa nainen puhuttelee miestä
 pähkinäpensaansä siitepöly leijuu etelästä

runo

c.

kun autoja ei ole
tie on yhä siinä

kun vesi nousee

kun
ihminen on yhä siinä

vain kiinniolevia ovia hakataan

d.

ja
yö on
kun nukut

jäämme valvomaan vuoroissa
kaikkea ja ei-mitään
päiviä ja öitä joissa on rakenne

nukahdamme olleetkaan
niin kirkkaina kuin emme olisi täällä ollenkaan
syvän meren kääntyviä olentoja
kahlaavia lintuja
lampaita vuorten rinteillä

Runot: *Antiluuppi* (Poesia, 2023). Valikoiman rakenne perustuu kirjan vaihtoehtoisia lukutapoja sisältävään rakenteeseen.